01/02/2022

«Στην Μητέρα»

/ Γνώμες

ΜΡ ΘΥ
ΙC ΧC
Πνεῦμα κυρίου ἐπ' ἐμὲ οὗ εἵνεκεν ἔχρισέ με

- Του Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών και Νιγρίτης κ. Θεολόγου

Το σεπτό πρόσωπο της μητέρας ευρίσκεται και πάλιν στο επίκεντρο της λειτουργικής μας συνάξεως και προσευχής με αφορμή την σημερινή μεγάλη Δεσποτοθεομητορική εορτή της αγίας Υπαπαντής, όπου γιορτάζει και το σεβάσμιο πρόσωπο της μάνας. Ιερόν το έργον, δικαία η ευγνώμων αναφορά, ανεξόφλητο πάντοτε το χρέος στην μάνα Παναγία, στην μάνα του καθενός μας. Ενθυμούμεθα με απέραντη ευγνωμοσύνη την ατίμητη προσφορά Της στην ίδια την ζωή.

Μάνα, όνομα αληθώς ιερό και λειτούργημα θείο. Δώρο του Θεού πολυτίμητο και πηγή ευλογίας ανεξάντλητη. Μίλησαν κάποιοι σπουδαίοι για την ανθρώπινη ιστορία και είπαν πως αυτή γράφεται από τους άρχοντες, τους δυνατούς και τους νικητές. Τι είναι όμως ιστορία; Μήπως δεν είναι τα πεπραγμένα των ανθρώπων που πάτησαν και βάδισαν πάνω στη γραμμή του χρόνου, καθώς και τα απότοκα των πεπραγμένων τους; Και ποιος δεν άφησε το αποτύπωμα του βηματισμού του στο πέρασμά του από τη ζωή ή δεν σφράγισε τη ζωή των συνεχιστών της ζωής περισσότερο από την μάνα; Την κάθε μάνα; Και μήπως όλες αυτές οι ατομικές διαδρομές, ενωμένες, δεν γεμίζουν τον ιστορικό χώρο και χρόνο; Αυτό συμβαίνει ασφαλώς με όλους τους διαβάτες αυτής της ζωής, άνδρες και γυναίκες. Έχει ειπωθεί, και δικαίως, πως το λίκνο της ανθρωπότητας το ζωογονούν και το κινούν οι γυναίκες, και δη οι μητέρες. Ο κόσμος εν τέλει πλάθεται, εν πολλοίς, με την ιδέα και την εικόνα που έχουν οι μανάδες γι’ αυτόν. Και κυρίως με την προσφορά τους, συνώνυμη της ανιδιοτελούς και θυσιαστικής αγάπης.

Μάνα ονόμασαν οι φιλόσοφοι την ίδια την γη, καθώς παρά το ότι εμείς την πατούμε και την πληγώνουμε εκείνη συνεχίζει αμνησίκακα να μας προσφέρει άνθη και καρπούς.
Μάνα φιλόστοργο ονόμασαν οι θεηγόροι Απόστολοι και οι θεολόγοι Πατέρες μας την ίδια την Εκκλησία του Χριστοῦ καθώς λειτουργεί μέσα στο κόσμο μας αγαπητικώς, θεραπευτικώς και προστατευτικώς ως «όρνις επισυνάγουσα τα νοσσία εαυτής» (Μτθ. 23,37).

Μάνα λοιπόν, συνώνυμη της προσφοράς, της συγγνώμης, της χωρίς όρια αγάπης, του πλατυσμού, της δοτικότητος.
Όλη αυτή η μυστική και καρδιακή ενατένιση, με αφορμή την σημερινή ημέρα, έχει να κάνει πρωτίστως με το ιερό πρόσωπο της Μάνας Παναγίας, που σήμερα μας σύναξε γύρω από τη μνήμη Της. Ήλθαμε με την ίδια προθυμία και πάλιν κοντά Της, εμείς τα παιδιά Της, με αφορμή την γιορτή Της, αλλά εφέτος με καρδιά πονεμένη.

Πάντοτε η φωνή της μάνας αντηχεί στα αυτιά μας ως κελάρυσμα στοργής και ελπίδος. Βάζουμε μπροστά την πίστη, την σκέψη, τις αναμνήσεις, τα βιώματα, για να βρούμε απαντήσεις που αφορούν στο πρόσωπο της μάνας μας.

Μάνα ακριβή, εσύ είσαι που συνομιλείς συνδημιουργικά με την ίδια την ιστορία και πιότερο με τον Δημιουργό της ανθρώπινης ιστορίας.
Δεν είσαι εσύ ένα αστέρι που περνά και φωτίζει για λίγο και χάνεται ανεπιστρεπτί. Τα πράγματα είναι τόσο αλλιώτικα στην ανθρώπινη ζωή όταν τα φωτίζει η πίστη σε Εκείνον, τον αιώνιο και αναλλοίωτο Θεό και Πατέρα μας, που έγινε για χάρι μας παιδί μίας μάνας σε αυτόν τον κόσμο.

Γιατί για κάθε παιδί σ’ αυτόν τον κόσμο, μικρό ή μεγάλο, η μάνα του είναι μία Παναγία. Σε κάθε παιδί αυτού του κόσμου ατέλειωτη χαρά, δύναμη και ασφάλεια δίνει το τρυφερό κάλεσμα της μάνας του. Παιδί μου! Αυτό λείπει όταν η μάνα φύγει. Και αυτή η έλλειψη πονά. Είναι μία ορφάνια, μία απουσία, ένα κενό που ποτέ

δεν θεραπεύεται.
«Ω μάνα…βαθιά αγκαλιά, που ως ουρανός ανοίγει…», όπως θέλει και ο ποιητής τη δική του μητέρα.

Ψηλαφούμε τον ευλογημένο ίσκιο της μάνας σε κάθε βήμα της ζωής μας. Στο σεντούκι του πατρικού σπιτιού, στα «αρχαία συρτάρια της μάνας», από όπου αναδύονται μνήμες ιερές, αγνές, καθάριες, όπως τις διασώζουν ασπρόμαυρες ή και μεταγενέστερες έγχρωμες φωτογραφίες από οικογενειακές συγκεντρώσεις, γιορτές, γάμους, βαφτίσια, χαρές, από όπου, μαζί με τη μυρωδιά της παλαιότητας, αναδύονται σε μεγάλες δόσεις, αθωότητα, πίστη, ζεστασιά, οικειότητα και τόσες γλυκές αναμνήσεις από την ζεστασιά του γιορτινού ή κυριακάτικου τραπεζιού στο πατρικό σπίτι.

Για αυτό μπορούμε και κάνουμε όνειρα ακόμη και προχωρούμε στη ζωή μας, με την υγιή εκείνη εντιμότητα, εργατικότητα και αυτοεκτίμηση, που εκπορεύεται από την ζεστασιά ενός σπιτικού με την αυλή πάντοτε λουλουδιασμένη και τις καρδιές ανοιχτές. Ενός σπιτικού που μοσχοβολά Χριστό, αγάπη, απλότητα, που είναι θεμελιωμένο στην έννοια της μητρικής αγάπης, μίας αγάπης αλλιώτικης, κενωτικής, θυσιαστικής, με το «αχνό της ευλογίας χέρι».

Η ευχή και το άγρυπνο βλέμμα της μάνας ευλογεί και ασφαλίζει την σκέψη μας, την καρδιά μας, τις επιλογές και τους δρόμους που ακολουθούμε.
Πρώτιστη πάντοτε προσευχή, αγωνία, καρδιακή εξομολόγηση της μάνας, στην μεγάλη μάνα Παναγία, όταν καθημερινώς της ανάβει το καντήλι στο σπίτι και τα «λένε» ως μάνες που είναι, είναι ο ουρανός και ύστερα η έννοια της, τα παιδιά της να είναι καλά, να υπηρετούν – με ότι κάνουν – τον άνθρωπο με τιμιότητα και πλατειά καρδιά.
Πόσο συγκινητικά καθαροί και απλοί άνθρωποι, καρδιές που αναπαύεται ο Θεός και αναπαύουν και αυτές με τη σειρά τους τους ανθρώπους.
Τέτοιο αποτύπωμα αφήνει πάνω μας η μάνα. Και αν τώρα μας ρωτούσαν ποιανού απόγονοι είμαστε, θα δανειζόμασταν χωρίς δισταγμό τα λόγια του Σεφέρη και θα απαντούσαμε: «Είμαστε απόγονοι της μάνας που μας μίλησε ελληνικά, προσευχήθηκε ελληνικά, μας νανούρισε με παραμύθια για τον Οδυσσέα, τον Ηρακλή, τον Λεωνίδα και ένιωθε η ψυχή της να βουρκώνει την Μ. Παρασκευή μπροστά στο ξόδι του Θεανθρώπου…».

Ναι, πρώτη εκείνη μας μίλησε για τα αποκαμωμένα βήματα του Χριστού προς τον Γολγοθά, για το λέντιο στη μέση, τον Σταυρό στους ώμους, την γεύση του όξους και της χολής στα χείλη.
Δεν προλάβαμε, όμως, να τρομάξουμε με αυτά, γιατί γρήγορα είδαμε στα γλυκά της μάτια το Φως της Ανάστασης, στο καλοσυνάτο της χαμόγελο την πηγαία

χαρά, στην ίδια την ζωή της το νόημα της θυσίας και τότε εννοήσαμε τι σημαίνει το «δεύτε λάβετε Φως» της Αναστάσιμης Νύχτας.

Κι αν άνδρες έσκαψαν τον βράχο για το ζωηφόρο μνήμα του Δεσπότου Χριστού, άνδρες κι αν κύλησαν τον λίθο μπροστά του, γυναίκες όμως προέτρεξαν και συνάντησαν τη Ζωή στο κενό μνήμα και πάλι αυτές μαρτύρησαν για την Ανάσταση.

Και αν η ζωή δεν σχετίζεται με την ιστορία, και αν οι μανάδες που μαρτύρησαν την ζωή, που κουβαλούν μέσα τους και πάνω τους την ζωή και το φῶς, είναι απούσες από την ιστορία, τότε ποιος είναι παρών;

Ας είναι άγνωστες στους μεγάλους της γης. Ας είναι άσημες. Είναι γνώριμες, είναι οικείες στον Χριστό. Και ο Χριστός είναι παρών. Εκείνος με τα τρυπημένα από τα καρφιά του Σταυρού χέρια Του γράφει την ανθρώπινη ιστορία και από κοντά την υπομνηματίζουν και την διδάσκουν οι μάνες όλου του κόσμου.

Και εμείς είμαστε σε μεγάλο βαθμό η συνέχεια των μανάδων μας, κουβαλάμε την καταβολή τους, το αποτύπωμά τους, την ζεστασιά τους. Και αναμφίβολα το στίγμα αυτό χρωματίζει τον καμβά της ανθρώπινης ιστορίας.

Με την ευχή της Μητέρας, είτε είναι εδώ κοντά μας, είτε στον ουρανό, ας είναι αυτός ο καμβάς γεμάτος όμορφα χρώματα πίστεως και ανθρωπιάς και αρώματα ευλαβείας και καλοσύνης και κυρίως ελπίδα αναστάσεως για τον κόσμο μας.

Μάνα γλυκειά, μάνα θυσία, μάνα κουράγιο, μάνα αγάπη, μάνα προσευχή, μάνα ατέλειωτη υπομονή. Μάνα του κόσμου Παναγία, πολύτιμο στολίδι και απαντοχή.
Και τον Δεσπότη Χριστό, που χάρισε την μάνα μας και την Μάνα Του, την Παναγία στην ζωή μας ως λιμάνι ασφάλειας και ήλιο ολόφωτης θαλπωρής και στοργής, θέλουμε αφού Τον ευχαριστήσουμε με δοξολογική ευγνωμοσύνη να Τον παρακαλέσουμε ολόθερμα να έχει όλες τις μάνες του κόσμου στην αγκαλιά Του.